

Sygn. akt: III U 421/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2016r.

**Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:**

Przewodniczący:	SSO Bożena Beata Bielska
Protokolant:	sekretarz sądowy Sylwia Wójcik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 stycznia 2016r. w O.

sprawy z odwołania T. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania T. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 05.05.2015r. **znak** (...)

orzeka:

1. oddala odwołanie,

2. wniosek T. N. z dnia 30.11.2015r. o przeliczenie emerytury przy przyjęciu wynagrodzeń osiągniętych w zakładzie (...) S.A. we W. w oparciu o Rp-7 z dnia 12.03.2014r. i w Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w oparciu o Rp-7 z dnia 27.03.2014r. przekazuje do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P..

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 05.05.2015r. (...) Oddział w P. odmówił T. N. przeliczenia emerytury wskazując, że najkorzystniejszym WWPW jest wskaźnik wyliczony z 10 lat: 1989-1998 i wynoszący 185,60%.

W odwołaniu od tej decyzji T. N. wniósł o: przyjęcie za 1982r. zarobków w kwocie 81.417zł a za 1983r. w kwocie 72.325zł, uwzględnienie zasiłku chorobowego za okres od 01.02.2013r. do 28.07.2013r. i zasiłku dla bezrobotnych za okres od 16.08.2013r. do 17.02.2014r., przyjęcie innego, bardziej korzystnego WWPW oraz przeliczenie emerytury w oparciu o art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, że decyzją z dnia 15.04.2005r. ZUS ustalił dla T. N. kapitał początkowy. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz

obliczenia wskaźnika tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 01.01.1989r. do 31.12.1998r. i WWPW 185,60%.

Organ rentowy podniósł, iż decyzją z dnia 01.10.2014r. przyznał T. N. prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 01.10.2014r. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z art. 26 oraz zgodnie z art. 183 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, tj. 20% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz 80% emerytury obliczonej na podstawie art.26 ustawy. Przy obliczaniu emerytury zgodnie z art. 53 ustawy przyjęto WWPW 180,66% obliczony z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu, tj. z lat 1989-1999, 2002, 2005-2012. Po przeliczeniu emerytura wyniosła 3712,76zł. Do ustalenia wysokości emerytury zgodnie z art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyjęto kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego, kwotę składki zewidencjonowanej na koncie z uwzględnieniem waloryzacji i średnie dalsze życie ubezpieczonego. Po przeliczeniu emerytura wyniosła 3847,66 zł. Ponieważ wysokość emerytury obliczona zgodnie z art. 26 była wyższa niż wysokość emerytury obliczonej zgodnie z art. 183 (tj. 3820,68zł), ZUS przyznał odwołującemu prawo do emerytury w wysokości świadczenia korzystniejszego, tj. w kwocie 3847,66zł.

Organ rentowy wskazał, iż w dniu 07.11.2014r. odwołujący zwrócił się z wnioskiem o ponowne ustalenie podstawy wymiaru emerytury obliczonej na podstawie art. 53 z uwzględnieniem wynagrodzeń za lata 1983-1988 i 2013r. w wysokości podanej w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu. Po uwzględnieniu tych zarobków WWPW emerytury z 20 najkorzystniejszych lat wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu (tj. z lat 1987,1989-1999, 2005-2012) uległ zmianie i wyniósł 180,77%. W związku z powyższym decyzją z dnia 17.11.2014r. dokonano ponownego obliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 53, która wyniosła 3714,56 zł. Pomimo przeliczenia, wysokość emerytury obliczona zgodnie z art. 183 jest niższa od emerytury obliczonej na podstawie art. 26, dlatego też decyzją z dnia 17.11.2014r. nadal przyznano emeryturę w wysokości 3847,66 zł.

ZUS podniósł, iż w dniu 30.04.2014r. T. N. złożył wniosek o przeliczenie wysokości kapitału początkowego. Do wniosku dołączył zaświadczenie o wysokości wypłaconych w okresie od 01.02.2013r. 28.07.2013r. zasiłkach z ubezpieczenia społecznego, zaświadczenie o wysokości pobranego zasiłku dla bezrobotnych w okresie od 16.08.2013r. do 31.03.2014r. oraz zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu potwierdzające wysokość wynagrodzenia uzyskanego w latach 1982-1983. Po rozpatrzeniu tego wniosku ustalono, że przedłożone przez odwołującego dokumenty nie powodują zmiany wartości kapitału początkowego. W podstawie wymiaru kapitału początkowego uwzględnione zostało wynagrodzenie osiągnięte w latach 1982-1983 z tytułu zatrudnienia w (...) (...), jednakże nadal najbardziej korzystnym dla odwołującego pozostaje wskaźnik podstawy wymiaru z 10 kolejnych lat kalendarzowych (tj. z lat 1989-1998) wynoszący 185,60%. Po obliczeniu wskaźnika z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu ZUS ustalił, że wyniósł on 144,03% i jest mniej korzystny dla odwołującego. Natomiast dokumenty potwierdzające wysokość pobranego zasiłku chorobowego i zasiłku dla bezrobotnych dotyczą okresu po 01.01.1999r., dlatego też nie mają one wpływu na wysokość kapitału początkowego. Zdaniem ZUS brak jest także podstaw do dokonania ponownego przeliczenia kapitału początkowego w związku ze zmianami, jakie weszły w życie z dniem 01.05.2015r., tj. w związku z art. 174 ust. 2a oraz art. 185a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W związku z powyższym zdaniem ZUS brak jest podstaw do ponownego przeliczenia kapitału początkowego i dlatego decyzją z dnia 05.05.2015r. odmówiono odwołującemu ponownego ustalenia kapitału początkowego. Z uwagi na to, że wysokość kapitału początkowego nie uległa zmianie, zaskarżoną decyzją z dnia 05.05.2015r. odmówiono T. N. prawa do przeliczenia emerytury ustalonej na podstawie art.26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Brak jest także podstaw do przeliczenia emerytury obliczonej na podstawie art. 53, ponieważ dokumenty, które odwołujący dołączył do wniosku z dnia 30.04.2015r. nie wpłynęły na zmianę WWPW emerytury ustalonego z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych przypadających przed dniem zgłoszenia wniosku o emeryturę. Ponadto brak jest podstaw do dokonania ponownego ustalenia wysokości emerytury w związku z wejściem w życie z dniem 01.05.2015r. przepisu art. 26 ust. 6 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż nie ma on zastosowania przy ustalaniu wysokości świadczeń przyznawanych z tytułu ukończenia niższego od powszechnego wieku emerytalnego

a odwołujący pobiera wcześniejszą emeryturę przyznaną na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Odwołujący w toku postępowania złożył zaświadczenie Rp-7 wskazujące zarobki osiągnięte w zakładzie (...) S.A. we W. za 1977r. i w Przedsiębiorstwie Produkcji (...) za 1979r. oraz wniósł o uwzględnienie tych zarobków.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 15.04.2005r. ZUS ustalił dla T. N. kapitał początkowy na podstawie przepisów ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych tj. od 01.01.1989r. do 31.12.1998r. Obliczony z tych lat wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 185,60%. Wydając tę decyzję nie uwzględniono zarobków za 1982r. w kwocie 81.417zł i zarobków za 1983r. w kwocie 72.325zł za okres zatrudnienia w (...) (...) od 05.06.1982r. do 22.05.1983r., gdy T. N. pracował na budowie eksportowej w (...) Zarobki te zostały wskazane w Rp-7, wystawionym przez (...) S.A. w W. w dniu 16.05.2003r. Zaświadczenie to zawierało błędną datę urodzenia odwołującego, dlatego nie zostało uwzględnione.

Decyzją z dnia 28.02.2014r. ZUS P. przyznał odwołującemu prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 18.02.2014r., w oparciu o przepisy ustawy z dnia 30.04.2004r. o świadczeniach przedemerytalnych.

Następnie po rozpatrzeniu wniosku z dnia 02.09.2014r. o ustalenie uprawnień do emerytury - decyzją z dnia 01.10.2014r. przyznano T. N. prawo do wcześniejszej emerytury. Ponieważ odwołujący wiek emerytalny osiągnął w 2014r., wysokość emerytury została obliczona zgodnie z art. 26 oraz zgodnie z art. 183 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. 20% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz 80% emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy. Wypłata emerytury została podjęta w wysokości korzystniejszej dla odwołującego. Przy obliczaniu emerytury zgodnie z art. 53 ZUS przyjęto WWPW wynoszący 180,66% obliczony z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu, tj. z lat 1989-1999, 2002, 2005-2012. Po przeliczeniu emerytura wyniosła 3712,76 zł. Do ustalenia wysokości emerytury zgodnie z art. 26 ZUS przyjął kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego, kwotę składki zewidencjonowanej na koncie z uwzględnieniem waloryzacji i średnie dalsze życie ubezpieczonego. Po przeliczeniu emerytura wyniosła 3847,66 zł. Ponieważ wysokość emerytury obliczona zgodnie z art. 26 była wyższa niż wysokość emerytury obliczonej zgodnie z art. 183 (tj. 3820,68 zł), organ rentowy przyznał odwołującemu prawo do emerytury w wysokości świadczenia korzystniejszego, tj. w kwocie 3847,66 zł.

W dniu 07.11.2014r. odwołujący zwrócił się z wnioskiem o ponowne ustalenie podstawy wymiaru emerytury obliczonej na podstawie art. 53 z uwzględnieniem wynagrodzeń za lata 1983-1988 i 2013r. w wysokości podanej w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 24.10.2014r., wystawionym przez (...) S.A. w W. za okres od 11.08.1983r. do 31.01.2013r. Powyższe zarobki zostały uwzględnione a po ich uwzględnieniu WWPW emerytury z 20 najkorzystniejszych lat wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu (tj. z lat 1987,1989-1999, 2005-2012) uległ zmianie i wyniósł 180,77%. W związku z powyższym ZUS decyzją z dnia 17.11.2014r. dokonał ponownego obliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 53, która wyniosła 3714,56zł. Pomimo przeliczenia, wysokość emerytury obliczona zgodnie z art. 183 była niższa od emerytury obliczonej na podstawie art. 26, dlatego też Oddział ZUS decyzją z dnia 17.11.2014r. nadal wypłacał emeryturę w wysokości 3847,66 zł.

W dniu 19.03.2014r. T. N. złożył ZUS wniosek o przeliczenie wysokości kapitału początkowego. Do wniosku załączył dokumenty dotyczące zarobków osiąganych w (...) Przedsiębiorstwie (...) W.: kartę wynagrodzeń za rok 1981, angaż z 22.10.1980r. i z 19.04.1982r. oraz karty zarobkowe za 1976r. i 1977r., dotyczące zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) G., gdzie był zatrudniony w okresie od 27.09.1976r. do 14.05.1977r. Zarobki te zostały uwzględnione przez ZUS, lecz mimo tego nadal najkorzystniejszym był przyjęty WWPW 185,60%, obliczony z 20 lat, dlatego decyzją z dnia 15.09.2014r. odmówiono odwołującemu ponownego ustalenia wartości kapitału początkowego.

W dniu 30.04.2014r. T. N. złożył w Inspektoracie ZUS w O. wniosek o przeliczenie wysokości kapitału początkowego. Do wniosku załączył zaświadczenie o wysokości wypłaconych w okresie od 01.02.2013r. do 28.07.2013r. zasiłkach z ubezpieczenia społecznego, zaświadczenie o wysokości pobranego zasiłku dla bezrobotnych w okresie od 16.08.2013r. do 31.03.2014r. oraz zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 17.04.2015r., potwierdzające wysokość wynagrodzenia uzyskanego w latach 1982-1983. Organ rentowy nie miał zastrzeżeń do w/w dokumentów i wskazanych tam sum. Po rozpatrzeniu ww. wniosku ZUS ustalił jednak, że przedłożone przez odwołującego dokumenty nie powodują zmiany wartości kapitału początkowego. W podstawie wymiaru kapitału początkowego uwzględnione zostało m.in. wynagrodzenie odwołującego osiągnięte w latach 1982-1983 z tytułu zatrudnienia w (...) (...) jednakże nadal najbardziej korzystnym dla odwołującego pozostawał WWPW z 10 kolejnych lat kalendarzowych (tj. z lat 1989-1998) wynoszący 185,60%. WWPW wyliczony z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu wyniósł 144,03% i był mniej korzystny dla odwołującego. ZUS uznał, że dokumenty potwierdzające wysokość pobranego zasiłku chorobowego i zasiłku dla bezrobotnych dotyczą okresu po 01.01.1999r., dlatego nie mają one wpływu na wysokość kapitału początkowego. ZUS uznał też, że brak jest nadto podstaw do ponownego przeliczenia kapitału początkowego w związku ze zmianami, jakie weszły w życie z dniem 01.05.2015r., tj. w związku z art. 174 ust. 2a oraz art. 185a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W konsekwencji decyzją z dnia 05.05.2015r. odmówiono odwołującemu ponownego ustalenia kapitału początkowego.

Z uwagi na to, że wysokość kapitału początkowego nie uległa zmianie, zaskarżoną decyzją z dnia 05.05.2015r. ZUS odmówił T. N. prawa do przeliczenia emerytury ustalonej na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. ZUS uznał nadto, że brak jest także podstaw do przeliczenia emerytury obliczonej na podstawie art. 53, ponieważ dokumenty, które odwołujący dołączył do wniosku z dnia 30.04.2015r., nie wpłynęły na zmianę WWPW emerytury ustalonego z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych przypadających przed dniem zgłoszenia wniosku o emeryturę. Brak jest też podstaw do ponownego ustalenia wysokości emerytury w związku z wejściem w życie z dniem 01.05.2015r. przepisu art. 26 ust. 6 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż nie ma on zastosowania przy ustalaniu wysokości świadczeń przyznawanych z tytułu ukończenia niższego od powszechnego wieku emerytalnego.

Sąd zważył, co następuje:

Decyzją z dnia 05.05.2015r. (...) Oddział w P. odmówił T. N. przeliczenia emerytury wskazując, że najkorzystniejszym WWPW jest wskaźnik wyliczony z 10 lat: 1989-1998 i wynoszący 185,60%.

W odwołaniu od tej decyzji T. N. wniósł o: przyjęcie za 1982r. zarobków w kwocie 81.417zł a za 1983r. w kwocie 72.325zł, uwzględnienie zasiłku chorobowego za okres od 01.02.2013r. do 28.07.2013r. i zasiłku dla bezrobotnych za okres od 16.08.2013r. do 17.02.2014r., przyjęcie innego, bardziej korzystnego WWPW oraz przeliczenie emerytury w oparciu o art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W ocenie Sądu odwołanie nie jest zasadne.

Odnosząc się do żądania przyjęcia za 1982r. zarobków w kwocie 81.417zł a za 1983r. zarobków w kwocie 72.325zł wskazać trzeba, że są to zarobki wskazane w zaświadczeniu Rp-7 z 17.04.2015r., wystawionym przez (...) S.A. w S. i dotyczące zatrudnienia w (...) (...) od 05.06.1982r. do 22.05.1983r., gdy T. N. pracował na budowie eksportowej w Libii. Takie same kwoty zostały wskazane też w Rp-7, wystawionym w dniu 16.05.2003r. i znajdującym się w aktach kapitału początkowego. Odwołujący podnosił, że nie zostały one uwzględnione przez ZUS, przy czym powoływał się na decyzję ZUS o ustaleniu kapitału początkowego z dnia 15.04.2005r., w której wskazano, iż nie uwzględniono tych zarobków z uwagi na błędną datę urodzenia w Rp-7. Z akt ZUS wynika, że wprawdzie taka decyzja rzeczywiście znajduje się w aktach kapitału początkowego, lecz odwołujący pomija fakt, iż w późniejszych latach kapitał początkowy był przeliczany. Z decyzji ZUS z dnia 05.05.2015r. o przeliczeniu kapitału początkowego wynika zaś jednoznacznie, iż ZUS przyjął zarobki w takiej właśnie kwocie, bowiem uwzględnił Rp-7 z 17.04.2015r., złożone przez odwołującego w dniu 30.04.2015r. i zawierające prawidłową datę urodzenia. Potwierdzeniem tego jest znajdujący się w aktach emerytalnych dokument: „kalkulator EP 2013” i „wykaz wprowadzonych dochodów ubezpieczonego”, gdzie w 1982r.

wskazano m.in. kwotę 81.417zł a w 1983r. wskazano m.in. kwotę 72.375zł. Także w decyzji o ponownym ustaleniu kapitału początkowego z dnia 05.05.2015r. wskazano, iż do podstawy wymiaru kapitału początkowego uwzględniono wynagrodzenie z lat 1982-1983 z okresu zatrudnienia w D. na budowie eksportowej(...) W tej sytuacji należy stwierdzić, że przedmiotowe zarobki zostały ujęte i były uwzględniane przy wydawaniu zaskarżonej decyzji z 05.05.2015r. o odmowie przeliczenia emerytury.

W tym miejscu tylko na marginesie zauważyć trzeba, że w niniejszym postępowaniu Sąd dopuścił dowód z opinii biegłej z zakresu rachunkowości, H. G., celem ustalenia wysokości podstawy wymiaru składek w latach 1973-2014 i wskazania najkorzystniejszego WWPW oraz wyliczenia wysokości emerytury odwołującego, przy uwzględnieniu całości dokumentów złożonych przez niego w ZUS. Biegła sporządzając opinię przyjęła zarobki za 1982 i 1983 w kwocie wskazanej w Rp-7, co wynika ze strony 12 opinii (k. 41a.s.).

T. N. domagał się też uwzględnienia zasiłku chorobowego wypłaconego mu za okres od 01.02.2013r. do 28.07.2013r. Wysokość tego zasiłku wskazano w zaświadczeniu z dnia 07.04.2015r. a wcześniej w zaświadczeniu z 17.07.2013r. Z akt ZUS wynika, iż organ rentowy nie kwestionował tych zaświadczeń i wskazanych tam kwot. Mimo tego nie podlegają one zaliczeniu do podstawy wymiaru kapitału początkowego i podstawy wymiaru emerytury. Zgodnie bowiem z art. 174 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się okresy przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy, tj. przed 01.10.1999r. Nadto zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne wypłacane po ustaniu stosunku pracy nie podlegają wliczeniu do podstawy wymiaru emerytury (vide uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 2009r., III UZP 1/09).

Ze świadectwa pracy z k. 8 akt świadcz. przedem. wynika, że odwołujący był zatrudniony do dnia 31.01.2013r., przy czym od 30.01.2013r. do 31.01.2013r. był niezdolny do pracy. Od 01.02.2013r. pobierał zasiłek chorobowy, a więc nie podlega on wliczeniu do podstawy wymiaru emerytury.

Biegła, sporządzając opinię, prawidłowo nie uwzględniała więc tego zasiłku.

T. N. domagał się również uwzględnienia okresu obierania zasiłku dla bezrobotnych od 16.08.2013r. do 17.02.2014r. Wysokość tego zasiłku wskazano w zaświadczeniu PUP z 02.04.2015r., złożonym przez odwołującego w dniu 30.04.2015r. Z akt ZUS wynika, że organ rentowy nie kwestionował kwot zasiłków. Mimo tego nie podlegają one zaliczeniu do podstawy wymiaru kapitału początkowego i emerytury obliczanej wg zasad z art. 26, podlegają zaś wliczeniu przy ustaleniu wysokości emerytury wyliczanej wg art. 53.

Biegła sporządzając opinię, uwzględniła kwoty zasiłków i wyliczała WWPW przy ich uwzględnieniu.

Odwołujący wnosił też o przeliczenie emerytury wg zasad wskazanych w art. 26 ust. 6 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z art. 26 ust. 1 emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183.

Jeżeli jest to korzystniejsze dla ubezpieczonego, do ustalenia wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 stosuje się tablice trwania życia obowiązujące w dniu, w którym ubezpieczony osiągnął wiek emerytalny, o którym mowa w art. 24 ust. 1a i 1b oraz w art. 27 ust. 2 i 3 (ust. 6).

Przepis art. 24 ust. 1a i 1b dotyczy emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, przy czym z art. 24 ust. 1b pkt 20 wynika, iż wiek emerytalny dla mężczyzn urodzonych w okresie: po dniu 30 września 1953r. wynosi co najmniej 67 lat.

Także przepis art. 27 ust. 2 i 3 dotyczy powszechnego wieku emerytalnego i ma zastosowanie do mężczyzn w wieku co najmniej 65 lat. T. N. urodził się (...), ma więc 61 lat, więc art. 26 ust. 6 nie ma do niego zastosowania, gdyż nie

osiągnął jeszcze powszechnego wieku emerytalnego., odwołujący ma przyznaną emeryturę wcześniejszą, w oparciu o art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

T. N. kwestionował wysokość WWPW, przyjętego do wyliczenia emerytury i domagał się przyjęcia innego, bardziej korzystnego WWPW.

Jak już wskazano wyżej, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłej z zakresu rachunkowości, H. G., celem ustalenia wysokości podstawy wymiaru składek w latach 1973-2014 i wskazania najkorzystniejszego WWPW oraz wyliczenia wysokości emerytury odwołującego, przy uwzględnieniu całości dokumentów złożonych przez niego w ZUS.

Z treści opinii wynika, że biegła sporządzając opinię przyjęła wszystkie zarobki, w tym zarobki za 1982 i 1983 w kwocie wskazanej w Rp-7 oraz kwoty zasiłku dla bezrobotnych. Nie ujęła jedynie kwoty zasiłku chorobowego po ustaniu ubezpieczenia pracowniczego, tj. za okres od 01.02.2013r. do 28.07.2013r. Jak Sąd stwierdził wyżej, takie stanowisko jest prawidłowe.

Zdaniem Sądu należy podzielić wnioski opinii biegłej i dokonane przez nią wyliczenia. Opierają się one na dokumentacji placowej, złożonej w ZUS. Biegła w opinii szczegółowo odniosła się do kwot podstaw wymiaru składek w każdym okresie zatrudnienia odwołującego. Wprawdzie odwołujący zgłaszał żądania co do zarobków tylko w okresie 1982-1983 na budowie eksportowej w Libii, lecz w celu ustalenia prawidłowej wysokości kapitału początkowego i emerytury konieczne było przeanalizowanie wszystkich zakładów pracy odwołującego. Za okresy, za które brak było dokumentacji placowej, biegła przyjęła najniższe wynagrodzenie. Co do niektórych zakładów pracy biegła wyliczyła zarobki w dwóch wariantach, pozostawiając Sądowi rozstrzygnięcie, który wariant zostanie przyjęty.

Dotyczy to m.in. okresu zatrudnienia w (...) w G. od 13 września 1974r. do 30 czerwca 1976r. Biegła wskazała, że zgodnie z wpisem w legitymacji wynagrodzenie odwołującego się wynosiło: w roku 1975 – 41.456zł, a w roku 1976 – 20.847r. (miesiące styczeń-maj). Brak jest informacji o wynagrodzeniu za rok 1974 oraz za czerwiec 1976r.

W odniesieniu do wynagrodzeń z 1976r. wyliczenia świadczenia nastąpiły przy uwzględnieniu założeń dwóch wariantów:

- wariant I – przyjęto przeciętne wynagrodzenie z okresu styczeń maj tego roku, tj. 4.169,00 zł,
- wariant II – przyjęto, że odwołujący się osiągnął najniższe wynagrodzenie (1.200 zł).

Zdaniem Sądu należy przyjąć w czerwcu 1976r. wyliczenia wg wariantu II, tj. najniższego wynagrodzenia. Nie można przyjąć przeciętnego wynagrodzenia z okresu styczeń-maj 1976r., gdyż jest to wynagrodzenie uśrednione, co do którego nie ma pewności, że odwołujący je rzeczywiście otrzymał. Ponieważ zaś odwołujący był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy, jego wynagrodzenie nie mogło być niższe od najniższego wynagrodzenia obowiązującego w danym okresie. Z tych samych względów również za 1974r. należy przyjąć najniższe wynagrodzenie.

Zgodnie z § 1 Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent podstawę wymiaru emerytur i rent ustala się od wynagrodzenia z tytułu wykonywania pracy w ramach stosunku pracy, z uwzględnieniem wypłaconych zamiast tego wynagrodzenia świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Zgodnie zaś z § 4 ust. 1 tego Rozporządzenia do ustalenia podstawy wymiaru dla pracowników uspołecznionych zakładów pracy nie przyjmuje się tych składników wynagrodzenia w gotówce i w naturze z tytułu wykonywania pracy w ramach stosunku pracy, od których nie ma obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne, z uwzględnieniem ust. 2-5.

Zgodnie z § 21 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe (Dz. U. z 2011 r. Nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu,

przychodu lub uposażenia. Dla celów obliczenia wysokości emerytury organ rentowy musi bowiem dysponować pewnymi danymi, co do wysokości dochodów ubezpieczonego (por. wyrok SN z 4 lipca 2007r., I UK 36/07, Lex nr 390123).

Z w/w przepisów wynika, że do ustalenia podstawy wymiaru emerytury mogą być ujęte tylko takie kwoty, co do których wykazano, iż faktycznie zostały wypłacone oraz stanowiły podstawę wymiaru składek, a zatem konieczne jest wskazanie konkretnych kwot.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce podziela stanowisko Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, zawarte w wyroku z dnia 04.06.2014r. (III AUa 1136/13, LEX nr 1504458), iż obliczenie wysokości wynagrodzenia musi być oparte na dokumentacji, z której wynikają określone kwoty wynagrodzenia; dopiero zebrana dokumentacja może zostać poparta zeznaniami świadków. Kwestia pobieranego wynagrodzenia musi zostać zatem udowodniona w sposób bezwzględny. Tylko dokumentacja stanowi precyzyjny dowód w zakresie wysokości wynagrodzenia w postępowaniu sądowym. Na podstawie innych dowodów nie jest możliwe dokładne określenie kwoty wynagrodzenia, a co zatem idzie - ustalenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury.

Skoro więc brak jest dokumentacji płacowej i jakichkolwiek innych dowodów dotyczących osiągniętych faktycznie zarobków w 1974r. i w czerwcu 1976r., nie można przyjąć kwot hipotetycznych, lecz należy przyjąć najniższe wynagrodzenie, gdyż odwołujący nie mógł otrzymać niższych kwot.

Biegła w opinii wariantowo wskazała również wynagrodzenie za marzec 1981r. oraz wynagrodzenie w 1980r. i w kwietniu 1982r., tj. z okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...), gdzie T. N. był zatrudniony w okresie od 14 września 1979r. do 26 kwietnia 1982r. Odnosząc się do zarobków za marzec 1981r. biegła wskazała, iż z wpisu na karcie płac wynika, że w marcu 1981r. wypłacono odwołującemu się kwotę 1.351 zł, określoną jako „inne”. Na podstawie dostępnych dokumentów brak jest możliwości ustalenia co to za składnik oraz czy stanowił podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne.

Mając na uwadze powyższe biegła przyjęła:

- wariant I – kwota 1.351 zł, określona jako „inne”, podlegała składkom na ubezpieczenie społeczne (podstawa 84.462 zł),
- wariant II – kwota 1.351 zł, określona jako „inne”, nie podlegała składkom na ubezpieczenie społeczne (podstawa 83.111 zł – zgodnie z ZUS).

Zdaniem Sądu należy przyjąć w w/w zakresie wariant II. Skoro bowiem nie wiadomo, z jakiego tytułu została wypłacona dana kwota, to nie jest też możliwe ustalenie, czy podlegała ona obowiązkowi odprowadzenia składki na ubezpieczenia społeczne. W konsekwencji należy uznać, iż kwota 1.351 zł, określona jako „inne”, nie podlegała składkom na ubezpieczenie społeczne i nie podlega wliczeniu przy ustalaniu podstawy wymiaru.

Odnosząc się do kwestii wynagrodzenia za 1980r. i w kwietniu 1982r. biegła wskazała, że do akt ZUS dołączono angaże, według których odwołujący otrzymywał wynagrodzenie:

- 01 października 1980r. – 17,50 zł/godz.,
- od 03 kwietnia 1981r. – 25,30 zł/godz.

Ponadto z kopii pisma z dnia 19 kwietnia 1982r., kierowanego przez zakład pracy do odwołującego wynika, że składał on odwołanie od zmiany wynagrodzenia, przy czym brak jest możliwości ustalenia od kiedy taka zmiana miała nastąpić. Z pisma wynika, że wynagrodzenie aktualnie wynosi 6.900 zł miesięcznie przy 176 godzinach pracy. Przy dokonywaniu wyliczeń biegła przyjęła, że takie wynagrodzenie przysługiwałoby w miesiącu kwietniu. Wynagrodzenie za ten okres ustalone proporcjonalnie do czasu przepracowanego wynosiłoby 5.980 zł (6.900zł/30dni*26dni) – wariant I.

Wynagrodzenia za lata 1980, 1982 biegła wskazała wariantowo:

- wariant I – według normatywnego czasu pracy i w/w angaży od października 1980r., w kwietniu 1982r. – 5.980 zł,
- wariant II – przyjęto, że odwołujący się osiągał najniższe wynagrodzenie.

Zdaniem Sądu za 1980r. i za kwiecień 1982r. należy przyjąć wyliczenia w wariantcie I, gdyż uwzględnia on kwoty wskazane w angażach i normatywny czas pracy.

Należy przy tym podkreślić, iż nie ma w istocie znaczenia, który z w/w wariantów należy przyjąć, bowiem biegła w opinii wskazała, że niezależnie od tego, z którego wariantu kwoty zostaną przyjęte, i tak najkorzystniejszym WWPW jest wskaźnik obecnie przyjęty przez ZUS.

Biegła w opinii wyliczyła emeryturę wg zasad określonych w art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Biegła na stronie 20 opinii wskazała wskaźniki dochodu odwołującego z uwzględnieniem wynagrodzeń ustalonych w opinii według założeń wariantu I opinii oraz ilość miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu w roku i stwierdziła, że najkorzystniejszy WWPW z 10 kolejnych lat (1989-1998) wynosi 185,60% a najkorzystniejszy WWPW z 20 lat wynosi 144,59%, dlatego należy przyjąć wskaźnik z 10 lat. Podstawa wymiaru kapitału początkowego wynosi wówczas 2.265,97 zł (1.220,89 x 185,60%). Biegła wskazała też wskaźniki dochodu odwołującego z uwzględnieniem wynagrodzeń ustalonych w opinii według założeń wariantu II opinii oraz ilość miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu w roku i stwierdziła, że najkorzystniejszy WWPW z 10 kolejnych lat wynosi 185,60%. Najkorzystniejszy WWPW z 20 lat kalendarzowych wynosi 144,17%, dlatego należy przyjąć wskaźnik z 10 lat. Podstawa wymiaru kapitału początkowego również wówczas wynosi 2.265,97 zł (1.220,89 x 185,60%).

Podstawa wymiaru kapitału początkowego według założeń obu wariantów opinii jest więc taka sama.

Biegła na stronie 27 opinii dokonała również waloryzacji kapitału początkowego i wyliczyła podstawę wymiaru emerytury, a wyliczenia według założeń obu wariantów opinii są takie same. Zwaloryzowany kapitał wyniósł 764.845,69zł, zwaloryzowane składki to 221.693,78zł a ogółem podstawa emerytury to 986.539,47zł. Biegła na stronie 28 opinii wyliczyła wysokość emerytury i wskazała, że emerytura ustalona na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej według założeń obu wariantów opinii wynosi tyle samo, tj. 3.847,66zł.

Biegła szczegółowo też przedstawiła wyliczenia emerytury wg art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przy przyjęciu wyliczeń z wariantu I WWPW świadczenia z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających rok złożenia wniosku wynosi 171,01%. Wskaźnik wysokości świadczenia ustalony z 20 lat kalendarzowych wynosi 180,77%. Kwota bazowa wynosi 3.191,93 zł. Podstawa wymiaru świadczenia ustalona na podstawie art. 15 ustawy wynosiłaby 5.770,05 zł (3.191,93x180,77%). Przy przyjęciu wyliczeń z wariantu II WWPW wymiaru świadczenia z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających rok złożenia wniosku wynosi 171,01%. Wskaźnik wysokości świadczenia ustalony z 20 lat kalendarzowych wynosi 180,77%. Kwota bazowa wynosi 3.191,93 zł. Podstawa wymiaru świadczenia ustalona na podstawie art. 15 ustawy wynosiłaby 5.770,05 zł (3.191,93x180,77%).

Podstawa wymiaru według założeń obu wariantów opinii jest więc taka sama.

Biegła na stronie 33 opinii wyliczyła wysokość emerytury i wskazała, że emerytura ustalona na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej według założeń obu wariantów opinii wynosi tyle samo, tj. 3.714,56zł. Na stronie 34 opinii wyliczyła zaś wysokość emerytury na podstawie art. 183 i wskazała, że emerytura od 01.10.2014r. wynosi 3.847,66zł a po waloryzacji od 01.03.2015r. wynosi 3.883,66zł.

We wnioskach końcowych biegła podała, że najkorzystniejsza emerytura brutto odwołującego według założeń obu wariantów opinii ustalona na podst. art. 26 ustawy emerytalnej wynosi 3.847,66 zł na dzień ustalenia prawa do

emerytury i 3.883,66 zł po waloryzacji od 01 marca 2015r. a świadczenie jest zgodnie z emeryturą ustaloną decyzją ZUS.

Mając powyższe na uwadze należało uznać, że emerytura została odwołującemu wyliczona przez ZUS prawidłowo.

T. N. składał zastrzeżenia do opinii, które sformułował w piśmie złożonym w Sądzie w dniu 30.11.2015r. (k. 80-81a.s.). Zastrzeżenia te zdaniem Sądu są niezasadne. Sporządzając opinię biegła oparła się na dokumentacji znajdującej się w aktach ZUS. Biegła szczegółowo wskazała, jakie kwoty przyjmuje i dlaczego. Jak już wskazano wyżej, ujęła m.in. będące przedmiotem sporu zarobki za 1982 i 1983r., osiągnane w okresie zatrudnienia na budowie eksportowej w Libii, ujęła też sporne kwoty zasiłków chorobowych za 2013r.

Zastrzeżenia odwołującego dotyczyły też nieprzyjęcia przez biegłą wynagrodzenia wskazanego w Rp-7 z dnia 12.03.2014r., wystawionego przez (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej w W.. Przedmiotowe Rp-7 wskazuje wynagrodzenie za 1977r. za okres zatrudnienia od 01.06.1977r. do 21.06.1977r. Jest to okres zatrudnienia w zakładzie (...) S.A. we W.. Analiza akt kapitału początkowego, akt świadczenia przedemerytalnego i akt emerytalnych wskazuje, że T. N. wcześniej nie składał tego Rp-7 do ZUS, dlatego biegła prawidłowo przyjęła za w/w okres najniższe wynagrodzenie. Również Sąd, wyliczając wysokość emerytury, nie może ich obecnie uwzględnić, bowiem jest zobowiązany ocenić prawidłowość decyzji ZUS w dacie jej wydawania. Ponieważ ZUS wydając zaskarżoną decyzję z 05.05.2015r. nie dysponował Rp-7 wskazującym wysokość zarobków za okres zatrudnienia od 01.06.1977r. do 21.06.1977r., żądanie uwzględnienia tych zarobków należało potraktować jako nowy wniosek i w oparciu o art. 477¹⁰ § 2 kpc przekazać do rozpoznania ZUS.

Taka sama sytuacja dotyczy wynagrodzenia osiągniętego przez odwołującego w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w W. od 20.09.1977r. do 31.08.1979r. Odwołujący w zastrzeżeniach powoływał się na Rp-7 z dnia 27.03.2014r., wystawione przez Miejskie Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w W. – następcę prawnego w/w zakładu. Zaświadczenie to wskazuje zarobki za 1979r. Ponieważ ZUS wydając zaskarżoną decyzję z 05.05.2015r. nie dysponował w/w Rp-7 wskazującym wysokość zarobków za 1979r., żądanie uwzględnienia tych zarobków należało potraktować jako nowy wniosek i w oparciu o art. 477¹⁰ § 2 kpc przekazać do rozpoznania ZUS.

Z opinii biegłej wynika, iż z okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w W. w 1978r. przyjęła wynagrodzenie wskazane w legitymacji – 62.858zł, a za 1977r. i 1979r. przyjęła wynagrodzenie najniższe. Taką koncepcję należy podzielić, gdyż legitymacja jest wiarygodnym dowodem obrazującym wysokość wynagrodzenia. Ponieważ zaś przy wydawaniu zaskarżonej decyzji i wydawaniu opinii brak było dokumentów wskazujących wysokość wynagrodzenia za 1977r. i 1979r., opinia przyjmuje właściwe kwoty wynagrodzenia.

Do zastrzeżeń odwołujący załączył też inne dokumenty, dotyczące zarobków w pozostałych zakładach pracy, były one jednak już wcześniej składane do ZUS.

Reasumując, Sąd uznał, że brak jest podstaw do przeliczenia emerytury, dlatego zaskarżona decyzja z dnia 05.05.2015r. jest prawidłowa. Decyzja ta odmawia T. N. przeliczenia emerytury wskazując, że najkorzystniejszym WWPW jest wskaźnik wyliczony z 10 lat: 1989-1998 i wynoszący 185,60%. Ponieważ z opinii biegłej wynika, że w/w stanowisko ZUS jest zasadne, odwołanie podlegało oddaleniu w oparciu o art. 477¹⁴ § 1 kpc.